

[Jesper Simonsen.]

offentlig Retspleje, og jeg har et levende Indtryk af, at naar Dørene er lukkede, vokser der frem en Mistænkeliggørelse overfor de Personer, som er sigtede i Sagen og paa anden Maade knyttede til Sagen, en Mistænkeliggørelse, som kan vokse til det fantastiske. Smaaating, der intet betyder, en Sigtelse, der maaske er svagt underbygget, bliver straks, naar det drejer sig om Behandling for lukkede Døre, til noget stort og noget, der ingen Tvivl er om. Jeg tror, at der ligger allerede en stor Beskyttelse for den sigtede eller taltale i dette, at der bliver aabenlys Adgang til at vurdere, hvad han har gjort, for denne Vurdering vil i alle Tilfælde falde ud til Fordel for den sigtede, naar den fældes paa de virkelig foreliggende Oplysninger fremfor paa, hvad Folk gisner. Og hvad endelig angaar den Mand, som med Urette er mistænkeliggjort, og hvis Uskyldighed fremgaar af Sagens Behandling, har han i alt Fald den allerstørste Interesse i, at Sagen foregaar for aabne Døre, saaledes at han derigennem bliver rensset for den Sigtelse, der ellers uhjælpelig vil blive hængende ved ham, saa længe han eksisterer.

Det er den ene Side. Den anden er den, at Retsplejen bag de lukkede Døre altid vil blive betragtet med Mistillid fra Befolkningens Side. Selv om den udføres paa den samvittighedsfuldeste Maade, vil der alligevel dukke en Mistanke op, en Frygt for, at der begaas Ting, som ikke burde ske. Derfor har den fulde Offentlighed, Adgangen til Retssalen og Adgangen for Pressen til at referere loyalt det, som foregaar, den største Betydning baade som Beskyttelse for den mistænkte, den taltale, og som, hvad skal vi sige, Grundlag for Tilliden til de Myndigheder, der har med Retsplejen at gøre.

Det Eksempel, som er fremdraget her af det ærede Medlem Hr. Fuglsang, synes jeg egentlig viser Berettigelsen af Offentlighed og af Pressens Adgang til at omtale Sagerne; thi det er jo dog denne Omtale, der foranlediger det ærede Medlem til at paatale det, som efter hans Mening er sket med Urette. Man maa nemlig ikke være blind for, at Sager kan foreligge saaledes, at der kan slaas en meget kold Vind mod de Personer, der optræder i Sagerne ogsaa som Vidner, en kold Vind, der kan føles overmaade stærkt, og mod dette har man i paakommende Tilfælde næsten ikke andet Værn end det

Værn, Folket giver ved at være til Stede i Retssalen, og Pressen giver ved at referere, hvad der foregaar.

Jeg synes, som sagt, ikke, man af det Eksempel, der er fremdraget, kan drage den Slutning, at Dørene enten skulde lukkes, eller at Pressens Referat af, hvad der foregaar, skulde forbydes, men man maa snarere føle sig bekræftet i den Opfattelse, at Offentlighed er et stort Gode i Retsplejen.

Jeg tror ikke, at det, som i øvrigt er sagt, giver mig Anledning til flere Bemærkninger, og jeg skal derfor slutte med disse Udtalelser.

Justitsministeren (Zahle): Jeg kan fatte mig i stor Korthed, men har dog nogle Ting at svare paa.

Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit mente at kunne give Udtryk for den Opfattelse fra min Side, at jeg ikke mere ansaa Barnemord eller Fosterfordrivelse for Misgerninger. Jeg har derom kun sagt, at det ikke er Misgerningssager i den Forstand, som Loven tager Misgerningssager, naar de skal være Nævningesager. At man i almindelig folkelig Forstand vil finde, at det er en Misgerning at dræbe sit Barn, ogsaa selv om det sker under eller straks efter Fødselen, det siger sig selv, men det er en helt anden Ting, og det maa jeg bede det ærede Medlem holde ude fra hinanden.

Det ærede Medlem henvendte sig saa til mig angaaende Oktoberloven. Jeg har altid anset den for at være en daarlig Lov, dog tror jeg, dens Virkninger har været noget bedre, end jeg havde forudset; jeg kan godt tage under Overvejelse at ændre noget i den, men det kommer jo slet ikke det foreliggende Spørgsmaal ved.

Til det ærede Medlem Hr. Lundberg skal jeg sige, at det, det ærede Medlem fremdrog, var en saadan Detaille, at jeg synes, det egner sig bedre til Behandling i Udvalget end til Drøftelse her under en første Behandling.

Hvad det ærede Medlem Hr. Elmquist egentlig mener, maa nu vise sig i Udvalget; thi jeg tror, at man efter de forskellige Udtalelser, som det ærede Medlem har fremsat, er noget i Vilderede med det her i Tinget.

Til det ærede Medlem Hr. Pürschel skal jeg sige, at efter at det ærede Medlem har oplæst den Udtalelse, han tidligere har fremsat angaaende sit Standpunkt til offentlig Votering, maa jeg sige, at denne Udtalelse var jo — undskyld, langt